

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418200199
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8418200199.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava proti žalovanému: A. E., H.. XX.XX.XXXX, XXX XX K. C. o zaplatenie 529,26 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Konanie ohľadne 330,07 eur s prísl. **z a s t a v u j e.**
- II. Žalobu **z a m i e t a.**
- III. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 24.1.2018 v jej úprave pripustenej uznesením súdu zo dňa 19.4.2018 č.k. 4Csp 3/2018-36 domáhala na žalovanom zaplatenia 529,26 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 529,26 eur od 21.12.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tvrdeniami, že medzi Všeobecnou úverovou bankou a.s. a žalovaným došlo dňa 8.4.2014 k uzatvoreniu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a.s. „na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej sa viedol účet č. XXXXXXXXXXXX.

Žalovanému bol bankou poskytnutý úver s dohodnutým úrokom 22,80 %.

Ku dňu výpisu z kartového účtu žalovaný mal schválený úverový rámec vo výške 300 eur a bol povinný banke platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 10 eur.

Žalovaný si nesplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, a to aj napriek viacerým výzvam.

Banka ku dňu 14.12.2017 vystavila výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30.11.2017 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na úhrady vykonané žalovaným s končným zostatkom 529,26 eur.

Žalovaný tento dlh v lehote splatnosti, tzn. do 20.12.2017 nezaplatil.

Žalobkyni tak odo dňa 21.12.2017 vznikol nárok na zaplatenia aj úrokov z omeškania v zákonnej výške.

3. Spolu so žalobou zástupca žalobkyne predložil listiny: výpis z kreditnej karty VÚB ku dňu 14.12.2017, listinu označenú ako „Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Slovenská požičovňa“, „Obchodné podmienky pre vydanie a používanie platobných kariet vydávaných VÚB a s....“ .

4. Uznesením zo dňa 14.5.2018 č.k. 4Csp 3/2018-39 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám.

Uznesenie spolu so žalobou a pripojenými listinami sa súdu nepodarilo žalovanému doručiť v súlade s § 167 ods. 1 Civilného sporového poriadku, tzn. do vlastných rúk.

Podľa registra obyvateľov SR ako adresa trvalého pobytu žalovaného je v registri od 3.12.2014 vedená adresa mesta K. C.. Podľa vyjadrenia mesta K. C. žalovaný sa v meste dlhodobo nezdržiava a jeho pobyt nie je známy.

5. Vzhľadom na uvedené zistenia súd podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku oznámenie o podanej žalobe zverejnil na webovej stránke a úradnej tabuli tunajšieho súdu, a to od 13.9.2018 do 1.10.2018.

Následne žalovaného podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 106 ods. 3 Civilného sporového poriadku opakovane vyzval na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

6. Podaním doručeným súdu dňa 6.6.2019 zástupca žalobkyne doplnil tvrdenia v žalobe tak, že žalovaná suma 529,26 eur pozostáva z istiny vo výške 101,37 eur, základného úroku vo výške 269,92 eur, poplatkov vo výške 96,63 eur a sankčného úroku vo výške 61,34 eur.

Podaním súčasne oznámil, že žalobu v časti zaplatenia sankčného úroku a poplatkov vo výške celkom 157,97 eur berie späť spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania. Toto čiastočné späťvzatie bližšie neodôvodnil. Navrhol, aby súd konanie v tejto časti zastavil.

Podaním tiež oznámil, že žalovaný počas súdneho sporu zaplatil časť dlhu, a to 9 plátbami vo výške od 15 eur - 30,70 eur poukázanými v období od 22.12.2017 do 22.3.2019 tak, ako ich v podaní špecifikoval, spolu celkom 172,10 eur. Navrhol konanie aj v tejto časti istiny s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania zastaviť.

Uviedol, že naďalej trvá na zaplatení 199,19 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8% ročne tak, ako to špecifikoval v tomto podaní.

7. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

8. Zástupca žalobkyne zobral žalobu sčasti, a to ohľadne žalovanej sumy 330,07 eur (157,97 eur + 172,10 eur) spolu s úrokmi z omeškania späť pred otvorením prvého pojednávania v spore (predbežné prejednanie sporu súd vo veci nevyužil).

Súd preto rešpektoval tento jeho dispozitívny úkon so žalobou a konanie sčasti, ohľadne ktorej žalobkyňa zobrala žalobu späť, zastavil (Výrok I).

Predmetom konania naďalej ostala suma 199,19 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8% ročne tak, ako to zástupca žalobkyne špecifikoval v podaní doručenom súdu dňa 6.6.2019.

9. Súd vec prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 297 písm. b) Civilného sporového poriadku) a dňa 20.8.2019 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu z dôvodu nepreukázania vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v spore zamietol (Výrok II.).

K dôvodom zamietnutia žaloby súd udáva:

10. Žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za vážnejšie spochybnené tvrdenie žalobkyne, že žalovaný v roku 2014 uzavrel so Všeobecnou úverovou bankou a. s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, (ďalej len „VÚB a.s.“) zmluvu, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému revolvingový úver formou kreditnej karty s úverovým rámcom 300 eur a štandardnou mesačnou splátkou 10 eur (ďalej len „zmluva o úvere“).

Tieto skutočnosti tvrdené žalobkyňou podporujú listiny predložené zástupcom žalobkyne označené ako „Žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Slovenská požíčovňa“ a „Výpis z Pôžičkovej karty Slovenská požíčovňa“.

11. Žalovaný nepoprel a súd vychádzajúc z uvedených listinných dôkazov v spise nepovažoval za sporné ani skutkové tvrdenie žalobkyne, že na základe zmluvy o úvere žalovanému bol bankový revolvingový úver poskytnutý, že žalovaný ho čerpal, a že žalovaný dohodnuté mesačné štandardné splátky riadne a včas neplatil.

O týchto skutočnostiach svedčí aj správanie žalovaného, ktorý počas konania na úverový účet opakovane poukázal platby, ohľadne ktorých žalobkyňa zobrala žaloba späť.

12. Závazkový vzťah, ktorý je predmetom tohto sporu, vznikol teda z úveru poskytnutého žalovanému bankou, z tzv. bankového úveru.

Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorá podlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska, a ktorej základné právne postavenie vymedzuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Zákon o bankách“).

Podľa § 2 Zákona o bankách banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú.v. EÚ L 176, 27.6.2013), a ktorá má bankové povolenie. Inú právnu formu banky tento zákon zakazuje. Banka môže bankové činnosti vykonávať iba na základe bankového povolenia podľa osobitného predpisu (Čl. 4 ods. 1 bod 42 nariadenia (EÚ) č. 575/2013) a v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi (napr. § 12 až 34 zákona č. 747/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

13. V uvedenom kontexte je potrebné posudzovať aj činnosť banky spočívajúcu v postupovaní jej pohľadávok.

Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže v existujúcom záväzkovom vzťahu dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv a povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku a preto na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka.

Všeobecnú právnu úpravu postúpenia pohľadávky obsahuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl. Vychádzajúc z ust. § 525 Občianskeho zákonníka osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať podmienky postúpenia pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

14. Podľa 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

15. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá a druhá veta Zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

17. Cit. všeobecné ustanovenia § 524 a § 525 Občianskeho zákonníka pre postúpenie pohľadávky vyžadujú vždy písomnú formu, a súčasne stanovujú, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia.

Zákon o bankách ako osobitný právny predpis v cit. ust. § 92 ods. 8 upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno alebo nemožno postúpiť peňažnú pohľadávku patriacu banke, teda tzv. bankovú pohľadávku, buď inej banke alebo aj inému subjektu, ktorý nie je bankou.

Postúpenie pohľadávky, ktoré je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je v rozpore so zákonom a podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatné. Podľa § 525 ods. 2 OZ postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je vylúčené (zakázané).

18. Na podporu tohto svojho právneho záveru súd vzhľadom aj na súdu známu argumentáciu žalobcov v značnom množstve obdobných sporov, spočívajúcu v tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje iba výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou, poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2018 sp.zn. 1Cdo 147/2017 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. 60/2018, podľa ktorého. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR okrem iného konštatuje, že: „...v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade zákona o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka...následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

19. Súd tu poukazuje ďalej na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.3.2018 sp.zn. 7Cdo 26/2017, podľa ktorého: „...podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu v prejednávanej veci než tú, že podmienky § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka svoju pohľadávku postúpiť inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).“

20. Do pozornosti súd dáva tiež dôvodovú správu k cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa ktorej zavedenie tohto ustanovenia do Zákona o bankách má motivovať banky k tomu, aby robili kroky smerujúce k ukončeniu záväzkových vzťahov pri dlhodobom nesplácaní úverov dlžníkmi, a aby počas trvania zmluvných vzťahov iba nepripisovali úroky, poplatky a rôzne sankcie, a dlhy tak nezvyšovali. Takéto správanie bánk nespĺňalo požiadavku prístupu banky ako dodávateľa k spotrebiteľom s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyplýva zo zákona o spotrebiteľoch. Nebolo tiež v záujme spotrebiteľov, aby po uzavretí spotrebiteľskej zmluvy o úvere banka kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu postupovala pohľadávku voči nim tretej osobe, ktorá nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priechilo účelu a zmyslu Zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

21. V predmetnom spore si nárok na zaplatenie bankovej pohľadávky uplatňuje žalobkyňa ako nebankový subjekt s tvrdením, že predmetná banková pohľadávka jej bola bankou postúpená na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 vedenej v správnom denníku tunajšieho súdu pod 1OpP/2/2018 vrátane jej príloh.

Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov sa súd preto v predmetnom spore zaoberal najprv skúmaním splnenia (okrem všeobecných zákonných podmienok postúpenia pohľadávky) osobitných zákonných podmienok pre postúpenie tejto pohľadávky bankou na žalobkyňu upravených v cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

Bolo pritom na žalobkyňu, ktorá sa domáhala na žalovanom zaplatenia pohľadávky postúpenej jej bankou, aby uviedla v spore všetky rozhodujúce tvrdenia, z ktorých vyplýva splnenie všetkých týchto osobitných zákonných podmienok platného postúpenia pohľadávky, a aby svoje tvrdenia podložila dôkazmi.

22. Prvá veta ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách definuje dve podmienky. Prvou z nich je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil. Druhou

je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením či i len časti jeho peňažného záväzku voči banke.

Druhá veta upravuje situáciu, kedy banka aj napriek splneniu uvedených dvoch podmienok postúpiť pohľadávku nebude môcť, a to vtedy, keď klient v čase medzi splnením oboch podmienok uvedených v prvej vete a uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky, svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní. To však neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke bude trvať kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Tzn. znamená, že právo postúpiť pohľadávku v prípade omeškania presahujúceho jeden rok aj pri splnení omeškaného peňažného záväzku v plnom rozsahu veriteľovi ostáva.

23. Žalobkyňa v žalobe a ani v celom priebehu sporu neuviedla tvrdenie, a z vykonaného dokazovania tiež nevyplýva, že by VÚB a.s. bola pred postúpením svojej pohľadávky na žalobkyňu žalovaného písomne vyzvala, aby svoj omeškaný splatný peňažný záväzok voči banke splnil, a tiež že by žalovaný bol nepretržité viac než 90 dní v omeškaní so splnením peňažného záväzku voči banke.

Žalobkyňa súdu ohľadne existencie týchto skutočností neuviedla žiadne tvrdenia a nepredložila žiadne dôkazy, a to ani po tom, čo jej súd podaním zo dňa 2.5.2019 doručeným zástupcovi žalobkyne 3.5.2019 oznámil predbežné právne posúdenie sporu, okrem iného, ako sporu zjavne nedôvodného pre nepreukázanie splnenia osobitných zákonných podmienok pre platné postúpenie predmetnej bankovej pohľadávky stanovených v cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

24. Žalobkyňa v žalobe a ani v priebehu celého konania vôbec nešpecifikovala peňažný dlh, s ktorým sa žalovaný dostal do omeškania, ani dĺžku doby omeškania, tzn. či vôbec omeškanie žalovaného trvalo nepretržite viac ako 90 dní.

Z oznámenia, že žalovaná suma 529,26 eur pozostáva z istiny vo výške 101,37 eur, základného úroku vo výške 269,92 eur, poplatkov vo výške 96,63 eur a sankčného úroku vo výške 61,34 eur, ešte bez ďalšieho nevyplýva, či sa jedná o omeškané splátky, a ktoré, alebo o celú pohľadávku zo zmluvy o úvere, ktorá sa stala splatnou, a ani splnenie podmienok tejto predčasnej splatnosti.

Tu súd poukazuje na ust. § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

25. V zmysle zásad platného civilného procesného kódexu je to práve žalobca, ktorý má povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu (dôkazné bremeno). Je to žalobca, ktorý v žalobe okrem iného je povinný uviesť úplné a pravdivé opísanie skutočností rozhodujúcich pre spor a označiť, prípadne pripojiť k žalobe, dôkazy na ich preukázania (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Platný procesný poriadok výrazne obmedzuje dôkaznú iniciatívu súdu a dôraz kladie takmer bezvýhradne na strany sporu.

Žalobca, ktorý neuvedie všetky rozhodujúce tvrdenia a neoznačí na ich preukázanie dôkazy, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného iba na základe ním uvedených tvrdení a predložených dôkazov.

26. V predmetnom spore žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu, a nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky na ňu splnila osobitné zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky vyžadované Zákonom o bankách. Banka pred postúpením pohľadávky mala povinnosť správať sa zákonom prikázaným spôsobom. Pokiaľ toto jej správanie nebolo v konaní preukázané, súdu neostávalo nič iné, iba postúpenie považovať za odporujúce zákonu. Bez splnenia zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky banka nemohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (je to zákonom zakázané), a takéto postúpenie je pre rozpor so zákonom podľa § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd prihliadnuť aj bez námietky, z úradnej povinnosti.

Takýmto postúpením žalobkyňa nemohla nadobudnúť bankovú pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, a bez postúpenia pohľadávky nie je daná ani vecná aktívna legitímácia žalobkyne uplatňovať pohľadávku v predmetnom konaní.

27. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

28. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 256 Civilného sporového poriadku . Žalobkyňa žalobu ohľadne istiny vo výške 157,97 eur s prísl. zobrala späť bez akéhokoľvek odôvodnenia. Preto procesne zavinila, že konania v tejto časti bolo zastavené a žalovanému tak príslúcha nárok na náhradu trov tohto konania.

Žalobu v ďalšej časti, a to ohľadne sumy 172,10 eur, žalobkyňa zobrala späť z dôvodu, že jej táto suma bola po podaní žaloby zaplatená. Preto v tejto časti zavinenie na zastavení konania nesie žalovaný a žalobkyni tak príslúcha nárok na náhradu trov konania v tejto časti.

Vo zvyšnej časti, a to ohľadne istiny vo výške 199,19 eur, bol úspešný žalovaný.

Keďže zastavenie konania procesne zavinili obe sporové strany, žalovaný si žiadne trovy konania v časti, v ktorej bol úspešný neuplatnil, a zo spisu mu žiadne trovy nevyplyvajú, súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.